

TRI PESMI

V ŽRELIH DAVNIH OGNJEV

Kje je žarek, kje senca, kje obroč,
iz katerega se še lahko prebiješ?
Kje so zoglenele vijolice,
in kje je srh škrebetajočih mater?
Kje se preobrazijo slepi duhovi in kam
odtečejo energije, ki so živele
v žrelih davnih ognjev?

Premišljam,
in bliže sem ničevosti,
ki prihaja skozi mikrofone in zelene
zenice (ne, to ni tisto, o čemer sem sanjal
in zaradi česar sem bedel!),
strup diši po novem ognju,
in lepi stebri apna
in lave živijo v meduzah
in klavnih medaljah, stopničaste
klaviature tonejo v še neznanih morjih,
v absintu, in beseda postane
podkev ob vzglavju
in odtekanju časa v nov čas: še to,
za občutek, nanizan v srce,
begajoč v raztopljeno črnilo
smrti in plavajočega lesa, (navzdol,
navzdol, navzdol, navzdol),
trkanje ob velikih kamnih in skodelicah,
prevrnjenimi med zvezde...

So tudi plazovi, pod katerimi
vzbrstevajo
črke in pojavi, za katere ne ve nihče,
in noče vedeti. So kresnice,
ki se prižigajo ob zori, in utihnejo
v polnočnem tiktakanju gesel:
samo še korak in prah, zrak,
trpki levkocit, in zgane se lepi otrok,
dvigne atomske veke
in se dremotno nasmeje
ogromni planjavi, bežeči v srce.

Z ZLIMI MITI HROPE DREVO

Prihaja netopir: slutim ga,
v ušesu in v zenicah brni večerno pesem:
doneče prsi, na pobočjih
z zlimi miti hrope drevo,
moko od krvi:
Prinesite megle, zvonove razpršite po venoznih,
ozkih ulicah mesta, najširšega veselja,
vznemirjenega od erosa in smrti.

Slišim krik, ki rojeva polje,
bobnečo pokrajino ovijejo lovke
tisočletne hobotnice, ur in čakanja:
Glejte me v oči,
s pogledom oživljenega vam bom vdahnil življenje!

Ohišje mandoline,
pelod,
in srce,
preizkušeno od dvomov, nemirov in porazov:
hlepi voščena bolečina, s pekočo
vsebino se razlije čez bakreni svet,
s peščenim kontinentom diha moja nosnica
vablivo sonce, pozabljeno v ostrem kriku:
in ogenj
razvname
prostornino nad menoj in danim dnem,
čebelje oči upirajo oči v samoto,
stisko in drget: in vse je votlo,
brez diha,
zadušeno v terjatvi in vzpostavljanju resnice,
večnega vzvoda,
da naj cvetejo rože in brstijo telesa,
kličem in znova kličem,
pogreznjen v vonj akacij, ki z luno,
razdevičeno in zapuščeno,
krilati švig razvname drobno atmosfero,
še edino in še zmerom dobro.

SLIKA, VSA SVETLA

Ko na tiho platno planejo podobe,
slika, vsa svetla
od sanj in daljnih belih ptic,
zašumi steklo in skalni grebeni
me zaskelijo v prsih.

Verjemi mi: nisem potegnil zvezd z neba
in jih zveržil v polnočni sen,
nisem vzel daljnih besed in ti jih podaril
kakor veter, kakor struna, poslavljaljoča
se od empirične, globoke noči.

Ne kliči nove podobe:
kajti: sama prihaja: s skico tvojih oči,
samo poslušaj cvetenje migetajočega neba,
uklenjenega v mojih prsih.

Zakaj? sprašuješ.
Zakaj? In tvoje roke tkejo vročično pesem barv,
pogreznjeno v meni,
v sirenah juter in gongih
mojih oči.